

Κυριακή 16η Μαΐου 2021

Κυριακή τῶν Μυροφόρων

(Μρ. 15, 43 – 16, 8).

«τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον»

(Μρκ, 15, 43).

«Χριστός Ἀνέστη»! «Ἀληθῶς Ἀνέστη»!
Φωνάζει καί σήμερα ὅλο τό σύμπαν, καθώς
στέκεται ἐνεό μπροστά στό ἀνυπέρβλητο καί
ἀπροσπέλαστο θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ
Χριστοῦ. Στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς
ἡμέρας γίνεται ἀναφορά στά πρόσωπα τῶν
ἀνθρώπων ἐκείνων πού ἀγάπησαν τόν Ἰησοῦ,
πού ἐκτίμησαν τή θυσία Του γιά μᾶς καί πού
θέλησαν νά Τόν τιμήσουν ἐκτελώντας πρὸς τό
πρόσωπό Του τά νεκρικά ἔθιμα τῆς φυλῆς
τους.

Ὁ ἄνθρωπος πού λαμβάνει τήν πρωτοβουλία νά τιμήσει τό νεκρό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ὁ εὐσχήμων βουλευτής Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος «τολμήσας εἰσῆλθε πρός Πιλαῶτον», γιά νά ζητήσῃ ἀπό τόν ἐκπρόσωπο τῆς πολιτείας τήν ἄδεια γιά τήν ταφή τοῦ «ἐγκληματία» Χριστοῦ. Ὁ βουλευτής Ἰωσήφ μέ τό ἦθος καί τόν τρόπο του μάς δείχνει τή νοοτροπία πού ἔχει κάθε πιστός στή σχέση του μέ τήν πολιτεία. Ἡ πολιτεία δέν ἔχει σταθερές ἀρχές καί ἀξίες. Οἱ ὀδηγίες πού ἐκδίδει γιά τή συμπεριφορά τῶν πολιτῶν της ἐξαρτῶνται ἀπό τούς ἀνθρώπους πού τήν κυβερνοῦν. Οἱ κυβερνητές καί οἱ πολιτικοί διαμορφώνουν τίς ἀρχές καί τίς ἀξίες τῆς κάθε πολιτείας. Ὁ πιστός, ὅμως, ἔχει σταθερές ἀρχές καί ἀξίες. Ὁ πιστός διαμορφώνει τόν τρόπο πού σκέφτεται καί συμπεριφέρεται μέ βάση τήν πίστη του, ἂν θέλει νά εἶναι τίμιος μέ τόν ἑαυτό του. Ἐάν ἄλλα πιστεύει καί ἄλλα κάνει, τότε εἶναι ἢ ψεύτης καί ὑποκριτής ἢ ἀδύναμος καί ἄνανδρος. Τό πρόβλημα τῶν σχέσεων τοῦ

πιστοῦ μέ τήν πολιτεία δημιουργεῖται ὅταν αὐτοί πού κυβερνοῦν δέν εἶναι πιστοί. Ἡ πολιτεία πού διοικεῖται ἀπό πολιτικούς ἀδιάφορους γιά τά θέματα τῆς πίστεως βάζει ἐμπόδια στή ζωή τοῦ πιστοῦ. Ὁ πιστός καλεῖται τότε νά βρεῖ τή μέση καί βασιλική ὁδό, ἡ ὁποία θά τόν φυλάξει ἀπό τά δύο ἄκρα, πού τό ἓνα εἶναι ὁ ἐξευτελιστικός συμβιβασμός καί τό ἄλλο ἡ ἀδιάκριτη ἐπαναστατικότητα.

Ὁ εὐσχήμων βουλευτής Ἰωσήφ μᾶς δείχνει μέ τόν πολιτισμό του πώς ἡ μεσότητα βρίσκεται στήν τόλμη καί στήν εὐγένεια. Μέ εὐγενικό θάρρος τολμάει νά ζητήσῃ ἀπό τόν Πιλάτο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Δέν κινεῖται ἐπιθετικά ἀπέναντι στόν ἡγεμόνα, ἀλλά οὔτε καί κρατάει μία στάση ἡττοπάθειας. Δέν προδίδει τίς ἀρχές του καί τήν ἀγάπη του γιά τό Χριστό, ἀλλά δέν προσπαθεῖ μέ τρόπο ἀδιάκριτο νά ἐπιβάλλῃ τή θέλησή του. Προσπαθεῖ καί κερδίζει τό σωστό, χωρίς νά προκαλέσῃ στεναχώρια καί ἀναστάτωση.

Εἶναι πολύ χρήσιμο νά μελετήσουμε τό ἦθος τοῦ εὐσχήμονος Ἰωσήφ καθώς καί τῶν ὑπόλοιπων μυροφόρων καί νά υἱοθετήσουμε στή ζωή καί στή συμπεριφορά μας τή δική τους νοοτροπία. Πολλές φορές ἡ πίστη μας ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τίς ὁδηγίες καί τά νομοθετήματα τῆς πολιτείας. Αὐτό συμβαίνει ἐπειδή ἡ πολιτεία διοικεῖται ἀπό ἀνθρώπους πού εἶναι ἀδιάφοροι γιά τό εὐαγγέλιο. Νά μήν ξεχνοῦμε, βεβαίως, πώς αὐτούς τούς ἀνθρώπους ἐμεῖς τούς τοποθετήσαμε στή θέση πού κατέχουν μέ τήν ψῆφο μας. Ἄρα νά μήν τούς θεωροῦμε ἐχθρούς μας, διότι ἐμεῖς τούς ἐκλέξαμε γιά νά μᾶς διοικοῦν. Ὅταν λοιπόν νομοθετοῦν συμπεριφορές πού δέν συνάδουν μέ τήν πίστη μας, δέν εὐθύνονται ἀπόλυτα ἐκεῖνοι, ἀλλά σ' ἓνα μεγάλο ποσοστό εὐθυνόμαστε καί ὅλοι ἐμεῖς. Ὡς ἐκ τούτου δέν καλοῦμαστε ἀπό τήν πίστη μας νά κάνουμε ἐπανάσταση καί πόλεμο ἐναντίον τῆς πολιτείας σέ καμία περίπτωση.

Ἡ πίστη μας εἶναι πίστη πρὸς τὸν Ἰησοῦ, πού εἶναι ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης, τῆς συγχωρητικότητος καὶ τῆς ἀνοχῆς. Ὁ Κύριος περιμένει ἀπὸ τοὺς πιστοὺς Του νὰ ἔχουν στὸν τρόπο τῆς καθημερινότητάς τους τόλμη καὶ εὐγένεια, ὅπως ὁ Ἰωσήφ καὶ οἱ μυροφόρες. Ὁ ὀρθόδοξος χριστιανὸς δέν εἶναι ἓνας ὁδοστρωτήρας, πού στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ ὀργανώνει σταυροφορίες, γιὰ νὰ ἐξαφανίσει τοὺς ἀπίστους. Ὁ ὀρθόδοξος χριστιανὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει ὑπομονή καὶ ἀνοχή, πού ἀποδέχεται τό διαφορετικό, πού δέν κατακρίνει, πού κρατάει τὴν πίστη του, ἀλλὰ δέν τὴν ἐπιβάλλει στοὺς ἄλλους. Ὁ ὀρθόδοξος ἐμπνέει χωρὶς νὰ καταπιέζει, παραδειγματίζει χωρὶς νὰ καταστρατηγεῖ, τολμάει χωρὶς νὰ πληγώνει. Στό πέρασμά του οἰκοδομεῖ, δέν ἀφήνει συντρίμια. Προσέχει νὰ μὴν προδώσει τὴ δική του πίστη. Δέν κρίνει καὶ δέν προσέχει τὴ στάση τῶν διπλανῶν του ἀπέναντι στίς δικές του ἀρχές, διότι εἶναι ταπεινός καὶ

συμμερίζεται τίς δικές τους ἀρχές, ἀκόμη καί ὅταν δέν τίς ἀποδέχεται.

Ἡ πολιτεία πολλές φορές μᾶς φέρνει καί θά μᾶς φέρνει σέ δύσκολη θέση μέ τά νομοθετήματα καί τίς ἀποφάσεις της. Αὐτό πού ἔχουμε νά κάνουμε εἶναι: πρῶτον, νά προσέχουμε σέ ποιούς θά δώσουμε τήν ἄδεια καί τήν ἐξουσία νά μᾶς κυβερνήσουν. Δεύτερον, νά στεκόμαστε ἀπέναντι στήν πολιτεία μέ τόλμη καί εὐγένεια. Νά ζητοῦμε τό σεβασμό πρὸς τίς ἀρχές τῆς πίστεως μας καί νά δείχνουμε σεβασμό πρὸς καθετί πού εἶναι διαφορετικό ἀπό ἐμᾶς. Νά διεκδικοῦμε τό σωστό πρῶτα μέ τήν προσευχή καί ὕστερα μέ ὅλα τά δίκαια μέσα πού μπορεῖ νά παρέχει ἡ κοινωνία μας. Νά ἀγαποῦμε τό διάλογο καί νά μὴν καταφεύγουμε γρήγορα καί βιαστικά σέ ἐνέργειες πού μπορεῖ νά προκαλέσουν πληγές καί σκανδαλισμό στούς ἀδελφούς μας. Νά ἔχουμε διάθεση ὑπακοῆς καί ἐνότητος πρὸς τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει σωτηρία. Μὴν ἔχουμε τή

φιλοδοξία νά είμαστε ἐμεῖς «τό κάτι ἄλλο», διότι αὐτό ὀδηγεῖ πάντοτε στό φαρισαϊσμό.

Ἔχοντας ὡς παράδειγμα τόν εὐσχήμονα Ἰωσήφ καί τίς μυροφόρες ἅς θυμόμαστε πώς ἡ παρούσα πολιτεία, στήν ὁποία ζοῦμε, εἶναι πρόσκαιρη καί πεπερασμένη. Τό δικό μας πολίτευμα βρίσκεται στόν οὐρανό, στή σχέση μας μέ τό Θεό. Αὐτή ἡ σχέση χτίζεται μόνο μέσα ἀπό τήν καλή σχέση μέ τό συνάνθρωπο. Ἄν στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ χάσουμε τό διπλανό μας, τότε θά ἔχουμε χάσει καί τόν ἴδιο τό Θεό. Ἐάν ζοῦμε τό εὐαγγέλιο μέ τόλμη καί εὐγένεια, μέ ἀγάπη καί προσφορά, τότε θά βοηθᾶμε ἀφ'ένός ἡ παρούσα πολιτεία νά μεταμορφώνεται πρός τό καλό καί ἀφ'έτερου ἡ μελλοντική πολιτεία, πού μᾶς περιμένει στήν ἀγκαλιά τοῦ Χριστοῦ, νά γίνεται ἀπό ἐλπίδα βεβαιότητα. Ἀμήν.